

Sovražnik je v meni

Čudno, kako malo je treba, da bi bili srečni; še bolj čudno pa je, da nam prav tista malenkost manjka. Naj nas te besede nobelovca Iva Andrića pospremiijo k branju še enega slovenskega romana. Z neverjetno izrazno močjo mlada in simpatična pisateljica daje besedam nove dimenzije, z neposrednostjo povedanega podira tabuje, po drugi plati pa ostaja tako "naša". Slovenci bi - brez sebi lastnega patosa - verjetno že izumrli?

Najbolje označimo roman tega meseca kot - provokativen. Pretirano uravnotežene in osredinjene bralce utegne s svojo ekscentričnostjo, odkritostjo ali mestoma vulgarno neposrednostjo vreči iz utečenih kolesnic. To godi, deluje osvežilno, sili k razmišljanju in odstira nova literarna prostranstva. To je **Vesna Milek**, pred vami pa roman **Kalipso**.

Roman je napisan kot dnevnik mlade in nevrotične punce Rebeke. Njeno življenje je precej nenavadno, razgibano in vihravo, vseskozi pa razpeto v iskanje nekega nedosegljivega ideala ljubezni. Iskanje večno nezadovoljne ženske se znova in znova izteče v kratke in čustveno intenzivne avanture z malo manj prepričljivimi ljubimci. Vsaka od teh zgodb je vihar opustošenja, po katerem se nepotešenost le še stopnjuje in junakinjo vsakič znova pahne v začaran krog norosti in odvisnosti. Poleg nenehnega notranjega dialoga strasti in krivde pa celotni zgodbi romana daje močan ton še dinamično in napeto razmerje dveh prijateljic, ki se žal konča tako stereotipno - zaradi moškega.

Roman utegne mnenja bralcev razdeliti, saj ga bodo nekateri označili za "tipično žensko pisanje", z erotičnimi vložki podkrepjeno pisateljsko izlitanje zaljubljenih najstnic ali kaj podobnega. Če pa uspemo preseči površna in stereotipna merila presoje, nas bo pisateljica navdušila s slogom in iz-

Jež svetuje, vi preberete:
Vesna Milek, Kalipso

povedno močjo besede, ki v tem primeru odlično podkrepita sicer še eno v vrsti nenavadnih življenjskih zgodb.

Še povabilo k branju in odstavek za pokušino.

"Nekaj najlepšega si, kar se mi je zgodilo v življenju, in preveč božanska, da bi ti mazal ušesa z besedami, ki so ti jih govorili drugi," je rekel včeraj, ko sva ležala na mivki, spokojna in blažena, utrujena od strasti; drobca mivke v vesoljni plaži. Kaj govori, kod da ne ve, da je zven njegovih besed tisoč svetlobnih let stran od človeškega glasu, ki je kdaj prišel do mene, da je njegov dotik elektrike in njegov jezik strela skozi vodo moje vlažne mehкости . . . "

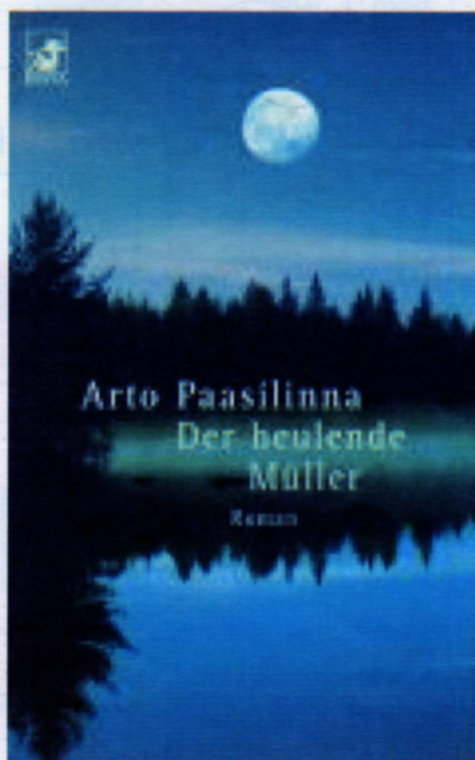
Ljudje pravijo ...

V Ježkovem kotičku se je v treh letih zvrstilo, reci in piši, že vsaj trideset knjig in prav toliko avtorjev s svojimi izpovedmi. Za vsako mesečno predstavitev romajo skozi moje roke vsaj štiri knjige. Mnogo je poklicanih, a malo izbranih. Vsak žlahtni knjižni izbor pa ima svojo zgodbo. Navadno se vsaka od njih začne z vprašanjem prijateljici ali prijatelju: "Si prebral-a kakšno dobro knjigo?"

Novo leto je bojda čas polaganja računov. Takšnih, čisto osebnih. Ob reviziji dela v preteklem letu sem ugotovil nekaj strašnega. Krivica brez primere, rasno sovraštvo, predsodki, morda še kaj hujšega ... V vseh teh letih namreč nisem predstavil nobenega finskega pisatelja ali pisateljice. Kot da na mrzlem severu Evrope ne bi imeli ničesar užitnega, kar bi sodilo med knjižne platnice?!

Čas je, da se spoprime s klenimi Finci, natančneje z gospodom, ki sliši na ime **Arto Paasilinna**. Je eden najuspešnejših finskih pisateljev, katerega romane množično prevajajo v številne svetovne jezike. Danes spoznavamo njegov roman z naslovom **Tuleči mlinar**, ki ga odlikujeta predvsem tekoča in berljiva zgodba s kančkom posebnega finskega humorja. Knjiga domala še diši po tiskarski barvi in škoda bi bilo, da bi se mimo vas odpeljala v pozabo.

Zgodba o vaškem posebnežu Gunnarju Huttunenu je vse prej kot smešna in zabavna, dasiravno se začne lahkotno in optimistično. Na robu idilične podeželske finske vasice namreč živi mlinar, ki marljivo in vestno opravlja svoje delo. Skrbno popravlja svoj mlin in ureja njegovo okolico. Med domačini je vedno veljal za čudaka, saj je njegovo tuljenje presegalo meje zdrave kmečke pameti. Vendar se mlinar pri svojem delu ni dal motiti, dokler njegovega življenja ne zmotita dve presenečenji. Tako nenadni, a tako različni. Pojavi se

mlada zadružna svetovalka, ki razburka morje njegovih čustev. Ta ga nenehno spodbuja in mu zvesto stoji ob strani. Domala hkrati pa ga domačini - po spletu nenavadnih okoliščin - še uradno spoznajo za norega. Odrinejo ga na rob družbe in še malo preko. Prične se njegov beg, ki vse do konca deluje precej tragikomično.

Podrobnosti in hladen finski konec si preberite sami. Ne bo vam žal, ne bo vam vzelo preveč časa in res ne vem, zakaj bi se upirali. Vsaj poizkusite, velja!?

Še srečno in noro vam voščim. In hvala prijateljicam ter prijateljem.

Jež svetuje, vi preberete:
Arto Paasilinna, Tuleči mlinar

Butec in butec

Vem, kaj boste rekli. "Kaj se mu je čisto zmešalo!? Saj ne more brati takšnih stvari. Pa še v Taboru predstavlja takšne knjige..." Moja filozofija je drugačna. Preleti vse, kar ti pride pod roke. Predsodki namreč ubijajo duha, ne radovednost. Potem se odloči. Knjiga ti ne bo nikdar zamerila, tudi če jo boš kasneje odložil, ker ti ne bo ugajala. To knjigo sem odložil šele, ko sem jo prebral.

Dokler se knjige ne pritaknete, ne želim poslušati pripomb, da knjiga ni primerna za predstavitev, da ni za ciljno Taborovo občinstvo, da morebiti politično ali svetovno nazorsko ni ravno korektna... Tovrstni predsodki me sploh ne ganejo. Že dolgo nisem tako užival ob branju in tudi vam privoščim vse tiste salve smeha. Ob vsem prebranem pa je tako ali tako vedno najpomembnejši kritičen razmislek. K stvari torej!

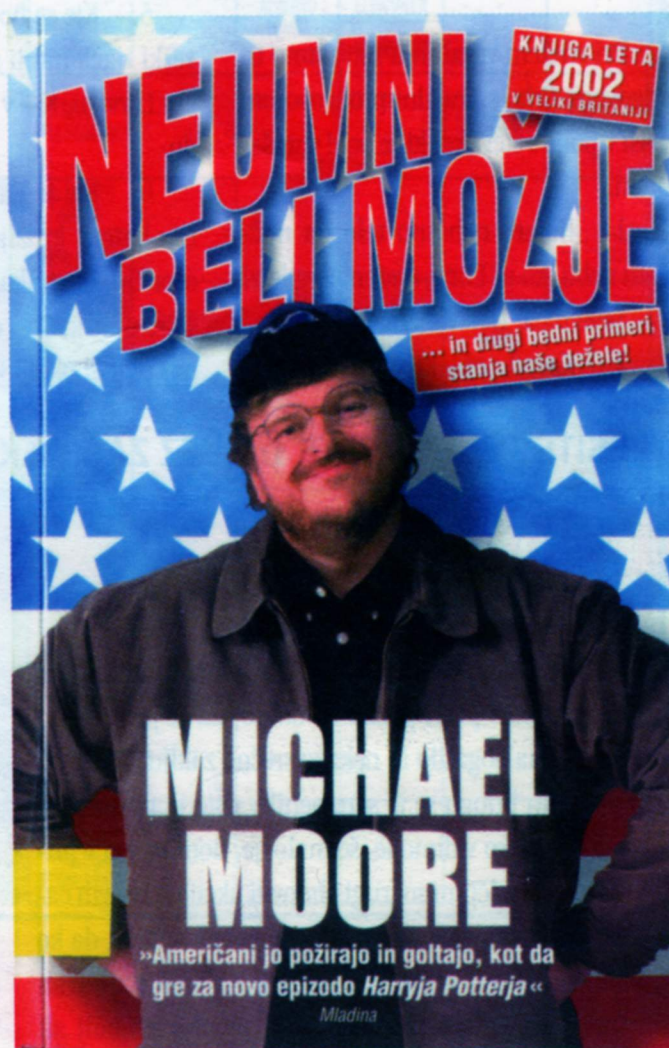
Kako najbolj nazorno predstaviti knjigo z naslovom **Neumni beli možje**, ki jo je z neverjetnim navdušenjem in zagnanostjo napisal **Michael Moore**?

Cinična humoreska kritičnega Američana, ki se v brk posmehuje svojemu bistrournemu predsedniku, svoji veliki državi in ustaljenemu načinu razmišljanja njenih državljanov. Avtor z vso svojo preprostostjo, brez dlake na jeziku, včasih še precej žaljivo, riše podobo svoje nacije, govori o tabujih in podira nekatere stereotipe. V svojih pripovedovanjih je avtor tako jasen in neposreden, da je razumljiv tudi bralcu, ki se svetovni politiki raje ogne že na daleč. Vsaj površno poznavanje zgodovine in trenutnih razmer pa nam odpira nova obzorja.

Povsem legitimna kritika sistema in razmer, ki jih ta povzroča, sloni na nekaj res domiselnih, a včasih precej banal-

Jež svetuje, vi preberete:
Michael Moore, Neumni beli možje

nih argumentih. Ni moteče, temveč zgolj noro zabavno. Predvsem avtorjeve rešitve za boljšo Ameriko, za boljši svet in boljše ljudi.

Knjiga Neumni beli možje ni zanimiva in predstavljena zaradi odgovorov, ki nam jih ponuja, temveč zaradi vprašanj, ki jih zastavlja. Šteje predvsem kritičen razmislek o prebranem, saj dvomim, da boste s populističnim avtorjem vedno in v vsem soglašali. Gotovo pa se boste ob branju močno zabavali.

Mala šola filozofije

Percepcija eksistencialnega preseganja imenentne relacije biti bivajočega na kontinuumu zaznave pojava implicitno presega Kantovsko dialektiko dojemanja praktičnih postulatov vrojenih lastnostnosti in racionalistično pojmovanje dejanskosti. Neeeee, na pomoč!!!

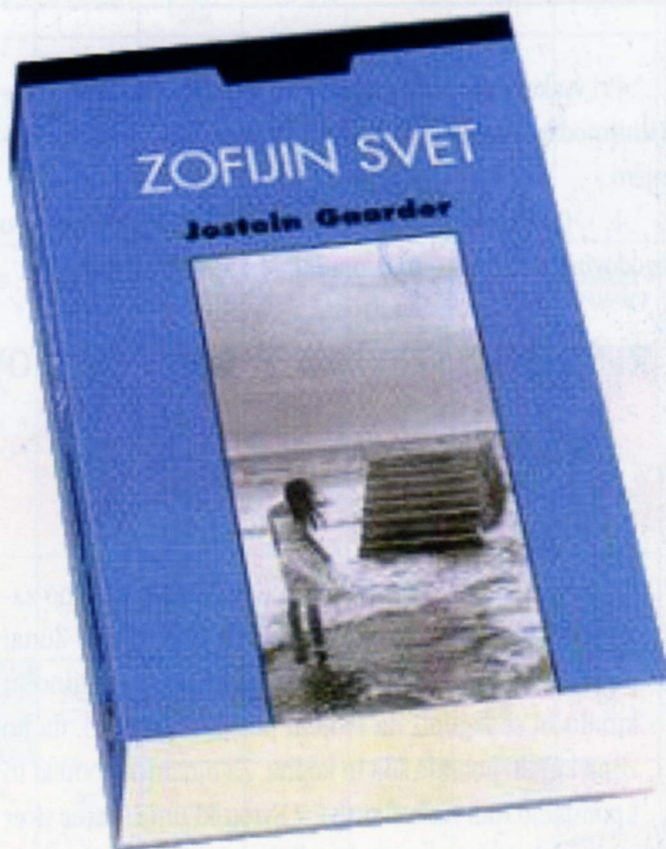
Filozofija, nočna mora ali svetel žarek v temi vsakdana? Kup besed, ki jih ne razumemo niti tedaj, ko pogledamo v nekaj leksikonov in slovarjev, ali poslastica za duha? Večna dilema, do katere mladi - razen redkih izjem - navadno sploh ne pridejo, ker se filozofiji in filozofskim vprašanjem ognejo že na daleč. Žalostno, toda resnično.

Roman o zgodovini filozofije z naslovom **Zofijin svet** skuša premostiti ta globok prepad in na preprost način približati duh časa, ključne ideje in mislece, ki so zaznamovali svojo dobo. Avtor **Jostein Gaarder** nam sporočilo knjige predaja v obliki sila preproste in domiselne zgodbe, v kateri glavno vlogo igra petnajstletna Zofija Amundsen. Pravljichen splet dogodkov in vrsta skrivnostnih sporočil neznanca jo popeljejo v drug svet. Ne pozabite, svetova sta (vsaj) dva! Previdno, korak za korakom, Zofija stopa po širokem, na trenutke v romanu že preveč uhojenem, časovnem poltraku zgodovine filozofije. Spoznava velike ume človeške zgodovine, njihove ideje in ključne prelome v razvoju svetovnega duha. Vse skupaj pa se je začelo s skrivnostnim pismom in "preprostim" vprašanjem. *Kdo si?*

Stvar je precej poenostavljena in bralcu prijazna. Branje priporočam predvsem tistim, ki jih tovrstne stvari ne zanimajo preveč in so se jih do sedaj pridno otepali. Knjiga vam v tem

Jež svetuje, vi preberete:
Jostein Gaarder, Zofijin svet

primeru utegne vsaj za nekaj časa utiša slabo vest, ki kar kriči, da čisto mimo tega človek danes res ne more. Zavaljo splošne razgledanosti, kakor vse prevečkrat pravimo in zlorabljammo to besedno zvezo. Po drugi plati pa knjiga za mladega bralca lahko predstavlja mikavna vrata v tisti "drugi" svet. Ko vstopi se mu odprejo nova neskončna prostranstva.

Moje spoštovani srednješolski profesor filozofije bi dejal, in v tem se globoko strinjava, da s knjigo zgolj "s prstom pomazemo" vrhno plast. Pravi čari filozofije nam ostajajo skriti. Vendar za začetek bolje nekaj, kot nič.

In bolje sedaj, kakor nikoli.

Mujo, Haso in Janezi

Danes - le nekaj trenutkov oddaljeni od zgodovinskega in tako pričakovanega vstopa Slovenije v Evropsko unijo - se s tokratno predstavitevijo še zadnjič vračamo v zlata leta rajne Jugoslavije. Ne razumite me napak. Nisem jugo-nostalgik, ki bi skušal zaustaviti kolesje svetovne zgodovine in se z vsemi štirimi oklepati nečesa, kar je že davno preživelo. Lahko pa se duhovito spomnimo, kje smo nekoč bili ...

Naj mi mlajši bralci tokrat oprostite, ker predstavljena knjiga govori o ljudeh in stvareh, ki jih niso nikoli doživeli in se jim bodo zato toliko težje od srca nasmejali. Na svoj račun bodo prišli prekaljeni borci "starejših generacij", ki so na lastni koži začutili in preživeli zlate čase Mateje Svet, Bojana Križaja, štafete mladosti, dneva republike, jugoslovanskih konvertibilnih dinarjev, čevapčičev in še marsičesa.

Knjiga **Dejana Novačica** z naslovom **SFRJ, moja dežela** je pravi leksikon, katalog stvari, pojmov, šeg in navad, pojavov in imen, povezanih z bivšo Jugoslavijo. Jugoslovani so dolgo časa živeli ujeti v ideološke floskule, ki so jih kratko malo posvojili. Tako je naša dežela bila najlepša na svetu, Jadran najbolj modro morje, naša riba najbolj sveža, ljudje najbolj gostoljubni, samoupravljanje najbolj učinkovito, bratstvo in enotnost najbolj trdna in naša vojska je bila najpogumnejša (Dubravka Ugrešic).

Avtor Dejan Novačič se je teme lotil drugače. Z zvrhano mero cinizma, pretiravanjem, črnim humorjem in zabavnim potvarjanjem dejstev se spopade z nekaterimi ideološkimi floskulami, ki smo jih preprosto živeli in preživeli. Branje je zabavno, lahkotno in tekoče. Kanček poznavanja zgodovine skupne države pa pripomore k boljšemu razumevanju. Naj

vam za pokušino predstavim le zaključno misel celotnega poglavja, ki govori o kulinarični specialiteti - nesladkanem sirovem zavitku.

"Pri bureku se pije samo jogurt; najboljši je tisti vodeni v belo-rožnati embalaži. Tako kot se burek je neposredno s papirja, tako se tudi jogurt pije neposredno iz tetrapaka. Potem se usta obriše z roko, roko pa v hlače. Ali v lase, če želite, da bi se bleščali."

Evropa - Računajte na nas!

Jež svetuje, vi preberete:
Dejan Novačič, SFRJ - moja dežela

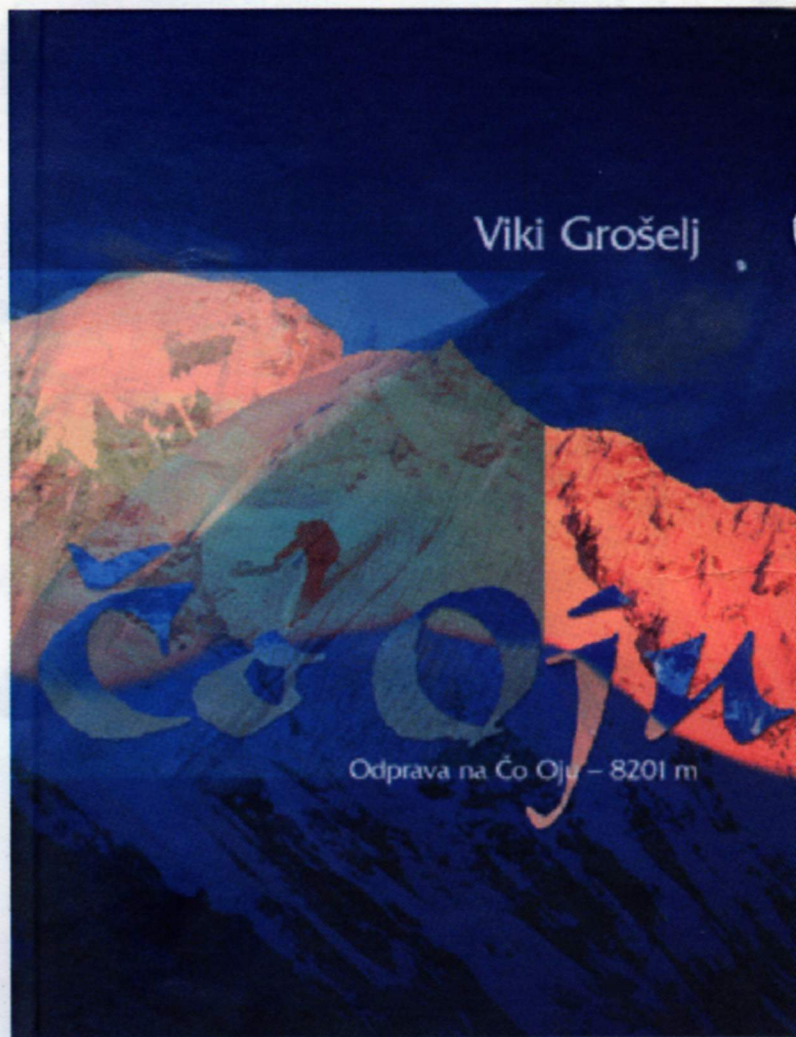

V kraljestvu tišine

Malo zaradi časovne stiske, malo zaradi razpoloženja, predvsem pa zaradi ljubezni do lepe slovenske besede in dobrih fotografij, se s čudovito himalajsko zgodbo znova vračamo v najlepše kraje, kjer se zemlja že skoraj z nebom zlije. Pojdemo v kraljestvo tišine in smrti, kjer premočna kraljica narava tako razgalja duše ljudi, da se včasih še sami komajda prepoznajo.

Ne vem kaj mi je, vendar takšnim knjigam preprosto "na-sedam". Izpijem jih v eni sapi. Sploh ne štejem več, kolikokrat sem ob knjigi in v mislih z največjimi svetovnimi alpinisti pripravljaj odprave, popotoval v Himalajo, z njimi občudoval v nebo vzpenjajoče se vrhove, osvajal najlepše in hkrati najbolj nedostopne koščke našega planeta ter se skupaj z njimi vračal poln vtisov, doživetij, izkušenj in tudi razočaranj. Slutim, da ni daleč dan, ko se bo v glavi nekaj premaknilo, močno premaknilo, in bo knjigo v rokah nekje globoko v naslonjaču zamenjal ledeno mrzel zrak višin, ki bo pošteno stiskal moja mestna pljuča.

Viki Grošelj je najboljši naslov za iskrene alpinistične izpovedi. Tokrat ga predstavljam z novo knjigo v njegovi že tako zavidajoči zbirki. Naslov Čo oju - 8201 m pove veliko, nasmeh na ustnice pa nam izvabi pomenljiv podnaslov - Prva odprava slovenskih policistov v Himalajo. Prav zaradi slednjega sem se prvih strani lotil še z večjo radovednostjo in bil prav kmalu tudi prijetno presenečen. Predvsem zato, ker avtor med vrsticami sporoča, da te gora ne vpraša, kdo in kaj si. Tako na 8000 metrih ni policajev, pedagogov, politologov, gasilcev ali veterinarjev, temveč so le ljudje, posamezniki s svojimi dobrini in slabimi človeškimi lastnostmi, ki morajo za uspeh odprave združiti svoje energije in jih usmeriti k

skupnemu cilju. Le tako lahko uspejo. Bližnjic in prostora za napake tukaj ni! V tako izjemnih pogojih pa pridejo nekatere lastnosti posameznikov še kako do izraza. Prava mala šola psihologije. Viki Grošelj jo suvereno obvladuje.

Všeč mi je, ker knjiga ne govori o policajih v Himalaji, temveč je to pripovedovanje o dogodivščinah odprave v najlepše in najvišje gore sveta, opisovanje neznanih pokrajin in značajev ljudi. Vse pa je podkrepljeno s čudovitimi (pretežno avtorskimi) fotografijami. Pripoved vam ne bo vzela veliko časa, vzame vam lahko le dih. Privoščite si jo.

Jež svetuje, vi preberete:
Viki Grošelj, Čo oju - 8201 m

Svet na dlani

Življenje je popotovanje. Iskanje izgubljenega zaklada, ki ga vsak od nas nosi v sebi. Pravijo, da čudna so pota gospodova in prav tako nenavadne so naše poti. V iskanju ciljev popotovanj prestopamo meje. Najprej prestopimo nevidne ločnice, ki si jih v glavah postavljamo sami, nato korakamo preko meja, ki so jih postavili drugi. Kaj žene ljudi, za katere se zdi, da jim je cel svet premajhen?

"Včasih sem po Ameriki brezskrbno štopal, spal na prostem ali na letališčih, V Pullmanu pa me je včasih skoraj tlačila mora ob misli, kaj bova z Ariano počela, ko ne bova imela več stanovanja in bova morala na pot. Pred leti se nisem obotavljal sam podati na nekajdnevni spust izpod Anapurne do Katmanduja, zdaj me je bilo kar strah potovanja po najvarnejšem delu ZDA.

Nekaj dni zatem sem bral tisto, kar sem zapisal zgoraj, in se nasmejaj: "Imel si pač slab dan, stari, bil si rablo potr in ravnodušen."

Uvodoma ste prebrali odstavka, ki sta nekaterim vestnejšim študentom Fakultete za družbene vede že dobro znana. Naj mi le ti oprostite, saj bodo zaradi te predstavitve oropani sveže ideje za poletno branje. Avtor zapisanega je **Bogomil Ferfila**, ugledni profesor, ki ima poleg zavidljive akademske kariere za seboj res dolgo vrsto popotovanj.

Nemirni popotniški duh je v njem našel še pisateljsko žilico in skupaj sta jo mahnila na potep. Kaj potep, prepotovala sta domala cel planet. Svet bo zanj kmalu postal premajhen. Padla je Japonska, padli sta Arktika in Antarktika, Avstralija in Nova Zelandija ..., če naštejemo samo nekaj največjih podvigov. Vedno pa se je avtor vračal v Združene države Amerike,

ki so mu prijazno nudile veliko možnosti tako za študij kot tudi za čisto drugačne dogodivščine.

Knjiga Bogomila Ferfile, s preprostim naslovom - **ZDA**, je le ena v vrsti, ki so nastale na njegovih popotovanjih. Zbirka sedmih knjig se imenuje **Svet na dlani**, vsaka od njih pa je primerno branje za kakšna poletna obmorska poležavanja. Opozorimo še, da so njegova dela svojevrsten in posrečen hybrid, saj združujejo potopisni in še drugi, nekoliko strokovnejši del njegovih potovanj.

Čudovito in zanimivo poletje želim!

Jež svetuje, vi preberete:
Bogomil Ferfila, ZDA

Velika modrina

Ljubezen, ime ti je morje. Pravijo, da se je v morju vse začelo, da se je tam rodilo življenje. Z nevidno popkovino je življenje še vedno povezano z materjo Zemljo. Ljubezen do morja preraste v obsedenost, do odvisnosti je le še korak. Vračanje k morju, ki navdaja z navidez neskončno energijo, se poigrava z mislijo o večnosti. Na minljivosti pa nas tokrat opozarja potopljeno mesto - Atlantida.

Res redko naletim na tako izrazito drugačen in samosvoj izraz človeškega čutenja. Če bi bistvo morja bilo mogoče z besedami razodeti, bi želel, da te besede na papir zapiše **Mate Dolenc**. Z besedami neverjetno preprosto in prepričljivo izpove svojo ljubezen. Njegova obsedenost z morjem je več kot očitna. **Pes z Atlantide** pa je še eno delo iz pestrega avtorjevega morskega opusa.

Kratek avtobiografski roman se začne s pisateljevim ponovnim prihodom na otoček, ki ga je po njegovih besedah "naučil morjá". Avtorjeva Atlantida je prelep jadranski otok Biševo. Zgodba poka od simbolike in asociacij, ki se kar preveč lahko tihotapijo v bralčeve misli. Zlahka sledimo odkrivanju podvodnih prostranstev, kakor tudi življenjskim zgodbam nekaj turistov, ki prihajajo na otok. Intimne zgodbe slednjih pa so pri tem zgolj okvir in izhodišče za lasten razmislek. Večen tihi boj, očarljivo in hkrati usodno nasprotje med kopnim ter morjem, daje zgodbi polet, ki bralca zares pritegne.

Nenehno pa v glavi ostaja občutek, da so nepozabna avtorjeva doživetja skrivnosti in lepot morja zgolj krinka. Njegov beg pred sedanostjo, realnostjo, moderno družbo, civilizacijo in vsem kar ta prinaša s seboj. Morje s svojo prvinskostjo in neokrnjena narava pa nudita izvrstno zavetje. Tako znano se sliši.

Jež svetuje, vi preberete:
Mate Dolenc, Pes z Atlantide

Del življenja, o katerem avtor na svojevrsten "morski" način razmišlja, je tudi smrt. Mate Dolenc o smrti pravi tako: "Zmerom sem si tako predstavljal smrt; da z bleščeče morske površine, prelite s sončnimi žarki, skozi mnoge različne plasti modrine, odplavaš v najglobljo modrino in se tam zgubiš. Sence plavajo mimo tebe. Dokler nisi tudi sam ena od njih."

Poletne počitnice so že mimo, poležavanja na plažah Jadrana je konec. Vseeno pa vas vabim, da se za kakšno urico ali dve vrnete na otok Biševo ...

Sopotnika

Spominjam se, da sem nekoč pisal o tem, kako hvaležna prijateljica je knjiga. Nikoli, nikdar ne zameri, če jo odložim na polico in se je naslednjič spomnim, ko si je močno zaželim. Danes dodajam, kako čudovito darilo je knjiga. Z nekaj truda in mislijo na obdarovano osebo zlahka najdete čudovite zaklade. K iz srca podarjeni knjigi vedno sodi še posvetilo. S tem o sebi poveste največ!

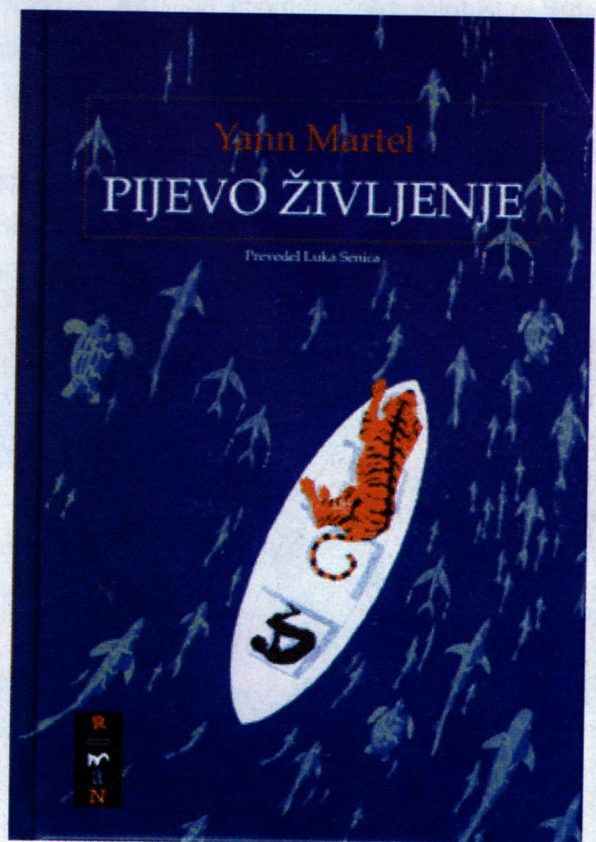
Knjiga, ki vam jo predstavljam danes, mi je ljuba ravno zato, ker je bila izbrana z vrhano mero pozornosti, prav zame. Vedno, ko jo bom vzel v roke, se bom z veseljem spomnil nadvse prijetne osebe, ki mi jo je podarila.

Pijevo življenje je v prvi vrsti nenavadna zgodba, ki na najbolj absurden način za slabo leto dni združi usodi dveh glavnih junakov. Kakor da ni dovolj, da si je pisatelj **Yann Martel** izmislil dečka po imenu Piscine Molitor Patel, ki je z dušo in telesom predan trem veram hkrati! Prav ta deček, ki ga v obsežnem uvodu dodobra spoznamo, se po še bolj čudnem spletu okoliščin znajde sredi morja, v precej majhnem rešilnem čolnu, nekje med Indijo in Kanado. Da je komedija popolna in še bolj fantastična, mu usoda za sopotnika določi Richarda Parkerja - ogromnega, strašnega, oranžnega, dvesto kilogramskega bengalskega tigra. Odisejada, katere cilj je golo preživetje, se lahko prične!

Nenavadno življenjsko popotovanje dečka in bengalskega tigra je opisano tako podrobno in doživeto, da bi bilo včasih morda bolje, ko bi pisatelj kako malenkost preprosto izpustil. Občutljivejšim ljudem prijazno svetujem, da se brani ne lotevajo pred jedjo. Ostali pa boste gotovo uživali v sila realističnih opisih občutkov, misli in dejanj glavnih junakov.

Jež svetuje, vi preberete:
Yann Martel, Pijevo življenje

Knjiga je bogata, polna, izvirna in duhovita hkrati. Ko zgodbo presenetljivo hitro preberemo, si želimo, da je avtor ne bi sklenil že pri stotem poglavju.

Nek japonski uradnik, ki je kasneje v zgodbi napisal poročilo o nenavadni nesreči na morju, je suhoparno zapisal: "Izpoved edinega preživelega potnika, gospoda Piscine Molitorja Patela, državljana Indije, priča o nepredstavljenem pogumu in vzdržljivosti v izjemno težkih in tragičnih okoliščinah. Po mnenju avtorja poročila je njegova zgodba edinstvena v zgodovini brodolomov. Doslej so le redki brodolomci preživeli na morju več kot sedem mesecev, še nobeden pa v družbi odraslega bengalskega tigra."

Knjiga še diši po tiskarski barvi. Čaka in vabi.

JEŽKOV KOTIČEK

Revolucija

Zgodovina je neizprosna učiteljica. Vztrajno poslušamo besede modrijanov, kako se zgodovina venomer ponavlja. Začuda pa nas dogodki znova in znova presenečajo. Ne moremo jih napovedati, kaj šele preprečiti. Nedolžna pravljica ironično opominja na kruto poglavje zgodovine človeštva, ki se nikdar ne bi smelo zgoditi, in hkrati opozarja, kako hitro se lahko ponovi.

Zrem v pomenljivo naslovnico drobne knjižice. Težke, debele verige in temačno

vzdušje zbuja nelagodje. Najprej pomislim na številne zgodbe delavcev med obema svetovnima vojnama, na njihove krute življenjske usode, ki jih poznamo iz mnogih romanov. Naslov pa buri mojo domišljijo popolnoma v drugo smer.

Živalska farma je navidez preprosta in kratka pravljica. Otroci bi rekli, da gre za narobe svet, saj na veliki kmetiji oblast prevzamejo živali. Agronomi bi lahko ob knjigi rekli kakšno o produktivnosti števila živalskih tac na kvadratni meter neobdelanih kmetijskih površin. Vizionar in oster kritik družbenih razmer **George Orwell** pa v lahkotni zgodbi, polni izvirnega črnega humorja, ostro napade mehanizme vzpostavljanja politične moči, ki so se in se še vedno pojavljajo v družbi. Na svojevrsten način se spopada z izvorom družbenega totalitarizma in ga skozi ironijo živalskih likov tudi kritizira.

Zgodba o živalski farmi gre nekako takole. Na Graščinski farmi so živali naveličane izkoriščanja in tiranije človeka. Družno se uprejo, izženejo lastnika, zavladajo na farmi in ji nadenejo ime - Živalska farma. Vzpostavijo nov družbeni red,

Jež svetuje, vi preberete:
George Orwell, Živalska farma

ki ga poimenujejo animalizem. Njegovo bistvo tiči v neodtujljivem idealu - najvišjem in večnem bratstvu vseh živali. Vodstvo revolucije kakopak prevzamejo najpametnejši prašiči. Vsaka žival prispeva po svojih najboljših močeh in prejema toliko, kolikor potrebuje. Svoboda jim pomeni največ.

Stvari pa se počasi začnejo sukati malo drugače. Največji prašič Napoleon se počasi in zelo spretno polasti oblasti. Postaja vse hujši tiran, prave pridobitve živalske revolucije pa vse bolj tonejo v pozabo. Spričo manipulacij in terorja tistih bolj enakih med enakimi, postaja situacija nevzdržna in vse bolj podobna časom, ko je farmo vodil še kmet Jones.

"Živali zunaj so obračale svoje poglede od prašiča do človeka in od človeka do prašiča in spet od prašiča do človeka; a že je bilo nemogoče povedati, kdo je kdo."